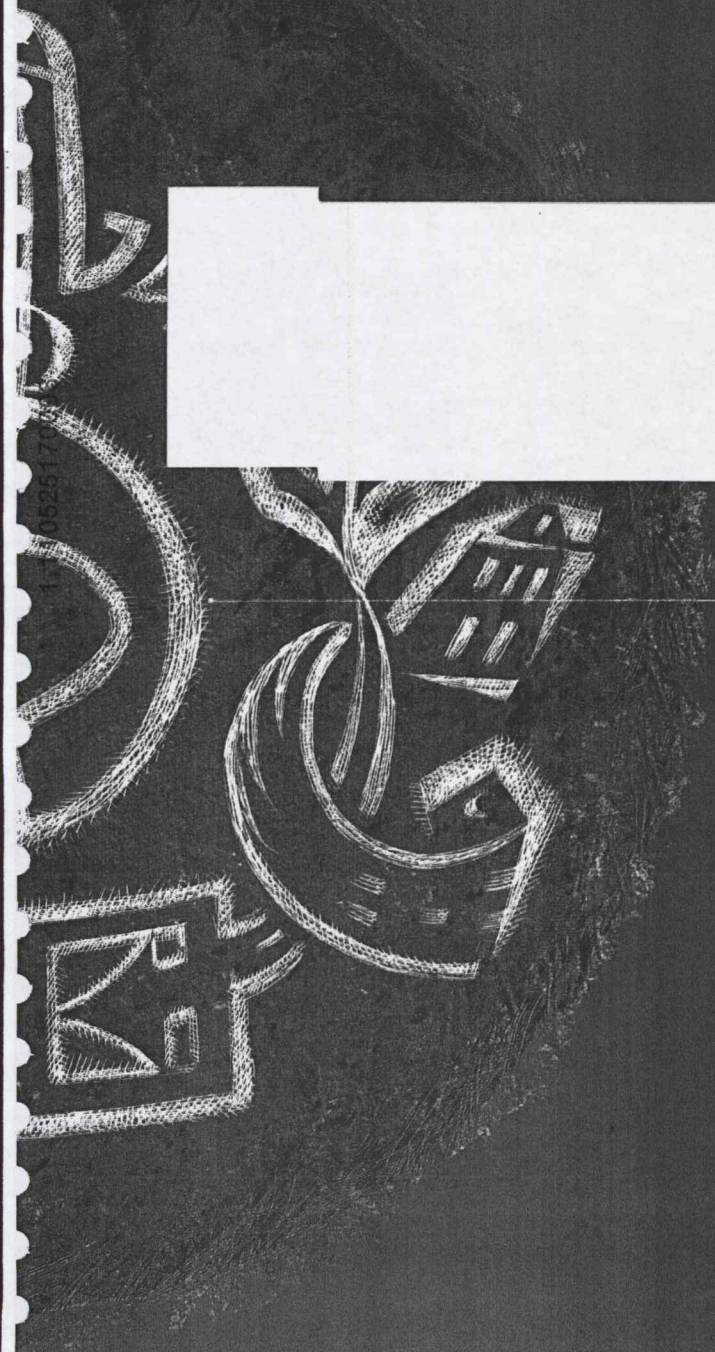
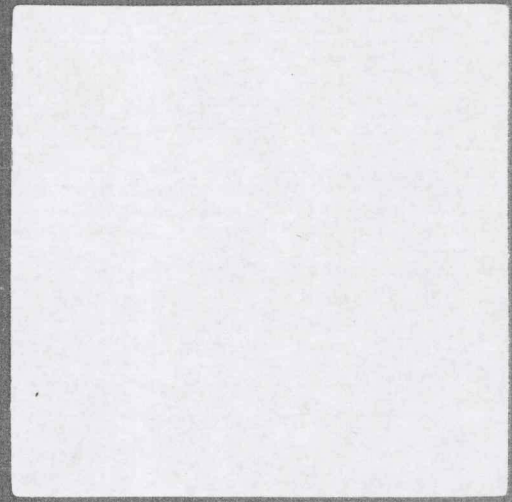
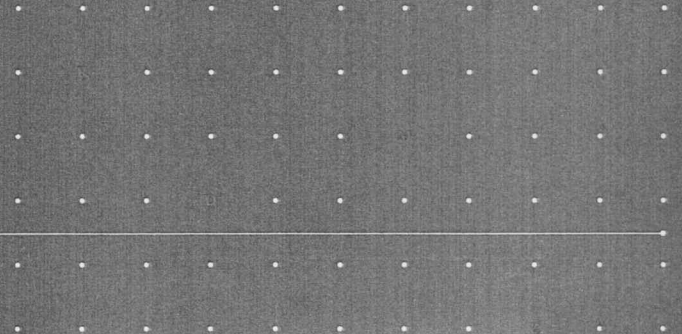
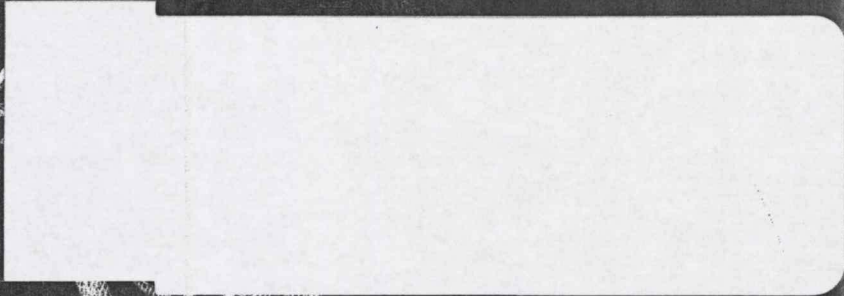

RIJKSDIENST VOOR DE MONUMENTEN

10-1574
C-2
18-02-2002

052617

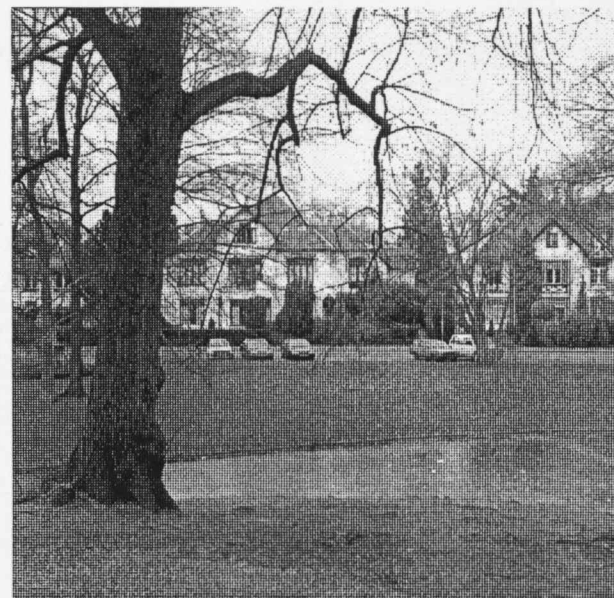
1,110525170004

TOELICHTING

Bij het besluit tot aanwijzing van
het beschermde stadsgezicht **Wilhelminapark** .
Gemeente Zeist (Utrecht)
Ex artikel 35 Monumentenwet 1988

datum aanwijzingsbesluit

Zeist, Wilhelminapark

Zeist, het Wilhelminapark

De staatssecretaris van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen en de minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer zijn bevoegd om gezamenlijk beschermde stads- en dorpsgezichten aan te wijzen. Het rechtsgevolg van de aanwijzing is dat de gemeenteraad ter bescherming van een stads- of dorpsgezicht een bestemmingsplan, als bedoeld in de Wet Ruimtelijke Ordening, vast moet stellen. In die zin kan de aanwijzing tevens een stimulans betekenen voor een te voeren ruimtelijk kwaliteitsbeleid.

In totaal zijn er in Nederland meer dan 300 beschermde stads- en dorpsgezichten, met een geschiedenis die teruggaat tot vóór het jaar 1850. In het kader van het Monumenten Inventarisatie Project is de stedenbouw uit de periode 1850-1940 landelijk geïnventariseerd. Het besluit om het beschermde stadsgezicht Wilhelminapark te Zeist aan te wijzen, vloeit voort uit die inventarisatie.

Inleiding

Het Wilhelminapark is een villapark in gemengde landschapsstijl naar ontwerp van tuinarchitect H. Copijn uit 1881, grotendeels tussen 1885 en 1910 bebouwd met villa's op relatief kleine percelen. Het gebied wordt globaal begrensd door de Slotlaan, de Woudenbergseweg, de Prof. Lorentzlaan, en de haakse lijn tussen de Prof. Lorentzlaan en de Slotlaan. Het gezicht bevindt zich in de kern van Zeist en ligt tussen de historische zichtassen van het Slot: de Slotlaan en de Laan van Beek en Royen. Visueel is het gezicht in drie delen te splitsen:

1. de eind-negentiende-eeuwse, in landschapsstijl vormgegeven, waterpartij tussen de Woudenbergseweg en de Huydecoperweg met de overwegend witgepleisterde villa's rondom de vijver;
2. het centrale villaparkgedeelte met de Prins Hendriklaan als gebogen lanen met dichte villabebouwing van rond de eeuwwisseling;
3. het aan de Slotlaan gelegen Bethaniëplein dat karakteristiek is voor de jaren dertig (1937) in de noordelijke hoek van het park.

Ontwikkelingsschets

In 1881 kochten W. van Oosterwijk Bruijn, zakenman, mr. P.A. van Oosterwijk Bruijn, Amsterdams commissionair in effecten en jhr. A.T.M. van Asch van Wijck, kandidaat-notaris, ruim 80 hectaren bos langs de Slotlaan, en tussen de 2de Hogeweg en de Krakelingweg. Dit bos maakte oorspronkelijk deel uit van het achttiende-eeuwse complex van Het Slot. Het evenwijdig aan de Slotlaan lopende padenpatroon zien we thans nog terug in het tracé van de Bethaniëlaan en de Choisyweg. Van het voormalige sterrenbos vormt het tracé van de Woudenbergsesweg tussen Slotlaan en Choisyweg één van de diagonalen. Dit gedeelte van de Woudenbergsesweg is omstreeks 1830 samen met het tweede gedeelte van de Laan van Beek en Royen verhard als verbinding met Austerlitz en Woudeberg. De huidige Krullelaan was toen als perceelsscheiding aanwezig; de Prof. Lorentzlaan als brede boslaan (kaart 1). Genoemde heren schreven een prijsvraag uit voor het ontwerpen van een villapark op hun pas verworven grond. Van de inzendingen zijn twee ontwerpen bekend: een ontwerp van de tuinarchitect L.A. Springer die op 13 augustus 1881 een tweede prijs daarvoor kreeg van de Belgische Société Royale d'Horticulture & Agriculture d'Anvers en het uitgevoerde ontwerp van tuinarchitect H. Copijn (kaart 2).

Eind augustus 1881 begon Copijn met de aanleg van het omstreeks drie hectaren grote park. Op 17 oktober 1881 werd het Zeisterpark - met de Wilhelminalaan, Huydecoperweg en Prins Hendriklaan die toen verhard werden - aangeboden aan de gemeente op voorwaarde dat deze de kosten van verdere aanleg en onderhoud zou overnemen. Na gemeentelijke bedenkingen passeerde de schenkingsakte uiteindelijk op 9 januari 1883. Op 23 april 1883 werd voor een periode van tien jaar de Bouwonderneming Zeister Park opgericht die zich met de bouw en exploitatie van de toekomstige villa's ging bezig houden.

Het ontwerp van Copijn voorzag in een rechte en brede rijweg met

voetpaden (Prins Hendriklaan) die zich als zichtlijn voortzette over de waterpartij richting Woudenbergsesweg nabij de Slotlaan, alwaar zich de entree van het park bevond. Een tweede laan, Wilhelminalaan, verbond in een ruime boog de Slotlaan en kwam uit op de Woudenbergsesweg ter hoogte van de toen doorgetrokken Krullelaan. Voorts was een eveneens ruim gebogen laan (Huydecoperweg) geprojecteerd langs de vijver, aan beide zijden uitkomend op de Woudenbergsesweg. Beide gebogen lanen werden onderling verbonden door slingerende lanen: de Wilhelminalaan, tussen de Krullelaan en de Huydecoperweg - aldaar gesplitst en een driehoekig plantsoentje vormend - en de wat later gewijzigd aangelegde slingerende Vijverlaan. Het plan van Copijn bevatte voorts een grote waterpartij in het verlengde van de Prins Hendriklaan aan de noordzijde. Deze uitbreiding is echter nooit uitgevoerd.

In het ontwerp was een zeventigtal villa's geprojecteerd op kavels tussen de 650 en 2300 m². Op de topografische kaart van 1885 staan zeven villa's aangegeven, voornamelijk rond de vijver gelegen. Drie daarvan zijn thans nog aanwezig: Wilhelminalaan 32b en 40 en Woudenbergsesweg 5 uit 1882.

De plaatselijke VVV zorgde tussen 1894 en 1904 voor het onderhoud en de verfraaiing van het park. In 1898 werd naar ontwerp van de Amsterdamse architect Paul J. de Jongh bij de vijver het Wilhelmina-monument opgericht. Het is een van de eerste uitingen van de zogenoemde florale Jugendstil in ons land, een stijl waartegen onder meer Copijn bezwaar maakte als niet passend bij zijn park. Bovendien ageerde hij tegen de huidige locatie. Als verbeelding van 'het idee van het hoogste gezag in de Nederlanden' (30 mei 1898) adviseerde Copijn het monument aan het begin van de Prins Hendriklaan te plaatsen, het zwaartepunt van de gehele aanleg waar alle belangrijke zichtlijnen samenkomen. Bij deze gelegenheid, de huldiging van Wilhelmina als koningin, werd het 'Zeister Park' omgedoopt in 'Wilhelminapark'. Ter gelegenheid van het huwelijk van Wilhelmina in 1901 werd de centrale

rechte weg, toen de Boschlaan geheten (vanwege haar loop naar het achterliggende bosgebied), gewijzigd in Prins Hendriklaan.

De bebouwing van het park verliep tot 1900 tamelijk traag. Nog op 20 april 1893 vermeldde de Zeister Weekbode het voorhanden zijn van 37 percelen bouwterrein. Mogelijk was dit het gevolg van de economische recessie in het midden van de jaren 1880, terwijl ook de slechte verbinding van Zeist met de grote steden aan deze bouwstagnatie debet zal zijn geweest. Na het aantrekken van de economie vanaf 1895 en na de aanleg in 1901 van het buurtspoorstation (verbinding met Utrecht) aan het einde van de Slotlaan, werd het Wilhelminapark spoedig volgebouwd. Tussen omstreeks 1885 en 1900 vond villabouw plaats langs de Woudenbergseweg en het parkgedeelte tussen de Prins Hendriklaan en de Prof. Lorentzlaan, het aantrekkelijkste gebied door de directe nabijheid van het Zeisterbos. In die periode is de in het plan voorziene rechte laan tegenover het station aangelegd (Stationslaan); kreeg de Prins Hendriklaan een verlenging tot aan de nieuw aangelegde Boslaan en Pauw van Wieldrechtlaan, en werd de eveneens toegevoegde Parklaan bebouwd met de eerste villa's. In 1907 werd de rechte Bethaniëlaan aangelegd. Binnen tien jaar was het park volgebouwd, niet met grote villa's op ruime percelen zoals bedoeld was, maar met enkele, dubbele en zelfs vierdubbele villa's, dicht naast elkaar op kleine percelen gesitueerd. Deze villa's werden overwegend als pensions gebouwd ter verkoop of verhuur aan zomergasten uit de steden en 'vooral voor lijders aan malaria, voor verzwakten, mensen die zich, door ingespannen geestesarbeid, overwerkt hebben, zenuwlijders en uit Indië gerepatrieerden', aldus de Gids voor Zeist uit omstreeks 1894.

Behalve een enkele bekende architect als P.J. Houtzagers (Woudenbergseweg 3) waren het voornamelijk plaatselijke architecten en bouwkundigen als R. Cruijff (15 villa's bekend), J.M. Paap (12 villa's), K.G. Pijper (12 villa's bekend) en G. Lagerwey (2 villa's bekend) die hele lanen opkochten en bebouwden. Hierdoor hebben

diverse lanen een eigen architectonisch karakter gekregen. De uit Amsterdam afkomstige architect Rijk Cruijff bijvoorbeeld vestigde zich tussen 1904 en 1913 aan de Slotlaan en was samen met de als aannemer aan de Stationslaan gevestigde C.J. Cruijff (van 18-2 tot 11-10-1904) verantwoordelijk voor de gehele bebouwing van grote witgepleisterde villa's langs de Vijverlaan (1904).

Rond 1910 was het park nagenoeg bebouwd. Alleen de toen pas aangelegde Bethaniëlaan en dat gedeelte van de Wilhelminalaan waren nog onbebouwd. In de jaren 1920-1940 kregen deze lanen hun huidige bebouwing en hier en daar verrees een enkele villa of een woningblok, zoals aan de Huydecoperweg. De Slotlaan werd in die tijd getransformeerd tot de winkelstraat van Zeist. Rond 1920 werd de Pauw van Wieldrechtlaan met een gebogen tracé doorgetrokken naar de Franssen van de Puttelaan als verbinding met het in ontwikkeling zijnde tweede villapark van Zeist, het huidige Lyceumkwartier (kaart 3). De scheiding in de dichte villabebouwing van het Wilhelminapark en de op ruime kavels geplaatste landhuizen van het tweede park is hier op de Pauw van Wieldrechtlaan goed waarneembaar.

Het tegenover het station gelegen kinderherstellingsoord Bethanië uit 1873 werd in 1930 aan de gemeente verkocht en gesloopt. Op die plek verrees in 1937 verrees een L-vormig middenstandswoningblok met geometrisch aangelegd plantsoen met vijver naar ontwerp van de Zeister architect P.J. Koster. In de toelichting bij het besluit tot bouw werd dit als volgt beargumenteerd: 'Door deze indeling van de bebouwing zal een overgang ontstaan van de gesloten bebouwing langs de Slotlaan naar de open bebouwing langs de wegen in het villapark der Schaerweyder Bosschen', het huidige Lyceumkwartier. Gezien de stedenbouwkundige kwaliteit van deze bebouwing en de relatie met het Wilhelminapark is dit gebied in het beschermde gezicht opgenomen. Na 1945 verdween de zomerrecreatie in het Wilhelminapark grotendeels. In de jaren vijftig vond een aanzienlijke ingreep plaats door

de bouw van de vier lagen hoge Wilhelminaflat aan de vijver op de hoek van de Prins Hendriklaan ten koste van een oude villa. Na 1960 ging de woonfunctie meer en meer plaats maken voor de vestiging van kantoren en instellingen, waarbij diverse straten werden verbreed, wandelpaden verhard, en parkeerhavens aangelegd (Huydecoperweg en Prins Hendriklaan). Recentelijk (1994) kreeg de kruising Huydecoperweg-Prins Hendriklaan een kleine rotonde. Voorts hebben nog enige nieuwbouwinvullingen plaatsgevonden, zoals de Prins Hendrikflat op de hoek Prins Hendriklaan-Wilhelminalaan, de bebouwing op de hoek Stationslaan-Prins Hendriklaan en een aantal woningen aan de Krullelaan-Wilhelminalaan. Het karakteristieke hotel-pension Boslust op de hoek Boslaan-Prof. Lorentzlaan ging in 1993 in vlammen op. Het terrein is thans nog onbebouwd.

Huidig ruimtelijk karakter

Het Wilhelminapark toont een zeer gevarieerd straatbeeld door zijn rechte en gebogen lanenpatroon van verschillende breedte en door zijn diverse open en groene ruimtes. Het nagenoeg volledig uitgevoerde ontwerp van tuinarchitect H. Copijn is qua structuur in tact en biedt een typerend eind-negentiende-eeuwse, gemengde landschapsaanleg met een diagonaal door het park lopende rechte hoofd-as gecombineerd met een onregelmatige vijverpartij en sjabloonachtig gebogen lanen.

Hoofdmoment van het park wordt gevormd door de, in het verlengde van de entree aan de Woudenbergseweg gelegen, vijverpartij die rechts wegloopt om een hoger gelegen schijneilandje. De zichtlijn, die begeleid wordt door de fraaie reliëfwerking van het vijvertalud en door de verhoogde boomgroepen, wordt met de Prins Hendriklaan voortgezet en visueel beëindigd door het torentje van villa Laanzicht (Boslaan 15). De zichtlijn vanaf de Prins Hendriklaan over de vijver wordt afgesloten door een groep taxusbomen. Het met beuken en rododendrons

beplante schijneilandje fungeert als hoogste uitzichtpunt van waaruit de wandelaar een optimaal zicht heeft over de vijver en op de karakteristieke, witgepleisterde villa's met rode daken langs de Huydecoperweg. Enkele slingerende grindpaden doorkruisen het park. Voor de voetganger bezit het park nog twee extra toegangen: vanaf de Woudenbergseweg voor villa nr. 5 waar twee grote beuken staan, en via de doorsteek tussen de bebouwing aan de Slotlaan, de Huydecoperweg kruisend, alwaar een pad begint dat aan beide zijden wordt gemarkeerd door taxusbomen. De doorsteek vanaf de Slotlaan was oorspronkelijk een gewone toegangsweg die in 1928 voor het rijverkeer werd afgesloten.

Bijzonder fraai is het pad door het park tussen de Woudenbergseweg en de Prins Hendriklaan, dat slingerend langs de vijver loopt om een met bomen begroeide verhoging. Het staat op het ontwerp van Copijn aangegeven als het enige pad door het park. Het tegenover Huydecoperweg 19 en 21 gelegen monument uit 1898, gedenkteken voor de huldiging van koningin Wilhelmina, wordt aan de waterzijde afgedekt door een groep beuken. Een tweetal grote eiken moet van voor de aanleg van het park dateren en moet deel hebben uitgemaakt van het achttiende-eeuwse bos van het Zeister Slot.

Het oorspronkelijk geplande park met grote villa's op ruime percelen is niet als zodanig bebouwd. De in een korte periode (1885-1910) uitgevoerde bebouwing biedt een stenig straatbeeld, bestaande uit overwegend dicht naast elkaar gebouwde dubbele villa's en villablokken met kleine voor- en zijtuinen, van de straat gescheiden door nog veelal aanwezige ijzeren spijlenhekken en verharde voetpaden voorzien van diverse soorten laanbomen (eiken, linden, kastanjes, beuken, esdoorns en acacia's), die voornamelijk op de tuinscheidingen geplaatst zijn. Slechts de Stationslaan en de Prins Hendriklaan bezitten bomen (Amerikaanse eiken) tussen voetpad en laan geplaatste.

Naast de blokbebouwing van het Bethaniëplein uit 1937 vormt het Wilhelminapark stilistisch gezien een homogeen beeld. Dit beeld wordt bepaald door een eind-negentiende-eeuwse en begin-twintigste-eeuwse eclectische bouwtrant. Deze wordt gekenmerkt door doorgaans twee hoge bouwlagen onder overstekende kappen met veel decoratief houtwerk in chaletstijl, bakstenen en witgepleisterde gevels, rode en blauwe dakpannen met enkele pironen en dakkammen, gevelornamentiek in neorenaissance-stijl (natuurstenen blokken, kleurige baksteenornamentiek) en Jugendstilelementen in raam- en deurpartijen (glas-in-lood). Voorts dragen de portieken, houten erkers, waranda's, balkons en wisselende gevelbeëindigingen bij aan het karakter van deze architectuur. In combinatie met het overwegend gebogen lanenpatroon, de hekwerken en de soortenrijkdom van de groenvoorzieningen is er sprake van een sterke samenhang in structuur en bebouwingsbeeld.

Behalve een rij teruggerooide landhuizen (nrs. 6-22) uit de jaren dertig, en een enkele nieuwe invulling komen aan de Woudenbergseweg overwegend grote, enkelvoudige villa's voor, zowel witgepleisterd als in schoon metselwerk. Villa nr. 5 heeft een oorspronkelijke zichtlijn over een gedeelte van de Woudenbergseweg. De Huydecoperweg wordt gekarakteriseerd door grote dubbele witgepleisterde villa's met oorspronkelijke zichtlijnen vanaf de entree van het park. Voorts bezit deze laan twee kleine dubbele woningen aan het begin, een niet storend woningblok uit eind jaren dertig en een qua schaal en geleding storend jaren vijftig flatgebouw op de hoek Prins Hendriklaan-Wilhelminalaan. De Vijverlaan is als zeer gaaf aan te merken met grote, dicht opeen gebouwde witgepleisterde villa's uit omstreeks 1904 van homogene signatuur. De Prins Hendriklaan heeft door de parkeerhavens en kantoortontwikkeling een enigszins aangetast laanprofiel en bezit diverse soorten al of niet gepleisterde enkele en dubbele villa's. De Wilhelminalaan is gedeeltelijk gaaf en bebouwd met bakstenen villa's en herenhuizen. Zeer gaaf is de Pauw van Wioldrechtlaan, bebouwd met

reeksen villa's voorzien van overwegend haakse kappen. Typerend voor de Boslaan zijn de verspringende voorgevels van de villa's die het gebogen tracé volgen. De Parklaan heeft een variatie aan villatypen alsmede een invulling uit de jaren dertig en een enkele nieuwe villa. De Stationslaan bezit nog een enkele oude villa, maar is enigszins verstoord door nieuwbouw aan de noordzijde.

Het Bethaniëplein uit 1937, gelegen in de noordelijke hoek van het gezicht, voegt een waardevol andersoortig element toe aan het park: een rechthoekig plantsoen met ellipsvormige vijver voorzien van lage bakstenen muurtjes en afgesloten door een L-vormig woningblok van twee lagen onder een doorlopend pannen zadeldak, in de knik geaccentueerd door een topgevelpartij met getoogde doorgang naar de achtergelegen tuinen.

Het gebied heeft een sterk in zichzelf gekeerd karakter, dat met name door de winkelbebouwing langs de Slotlaan van de kern van Zeist wordt afgesloten. De belangrijkste toegang naar het park wordt gevormd door de Woudenbergseweg, die een karakteristieke villabebouwing aan beide zijden bezit en die om die reden ook bij het gezicht is getrokken. De Woudenbergseweg wordt aan de Slotlaan gemarkeerd door de begin- twintigste-eeuwse hoekpanden nr. 136-138 (met torentje) en nr. 152. Gezien de aantasting door de huidige winkelfunctie zijn deze buiten het gezicht gelaten. De wijziging van het straatbeeld aan de Slotlaan is ook de reden om deze laan niet bij het gezicht te betrekken, op de nog gave en karakteristieke bebouwing Slotlaan 304-320 na, die de Stationslaan als tweede entree naar het park markeert.

De buiten de oorspronkelijke parkaanleg gelegen en daarom ook buiten het beschermde gezicht gehouden bebouwing langs de Krullelaan tussen Woudenbergseweg en 2de Hogeweg, bezit een karakteristieke eind-19de-eeuwse en jaren-dertig villabebouwing met de Gereformeerde Kerk aan de Woudenbergseweg (1935) als fraai markeringspunt tegenover de Prof. Lorentzlaan.

De noordoostelijke grens van het gezicht richting Fransen van de Puttelaan en Aristoteleslaan geeft qua bebouwingspatroon een sterke overgang te zien tussen de stedelijke, verticaal gerichte villa's van het Wilhelminapark en de horizontaal gerichte landhuizen van het veel ruimer opgezette Lyceumkwartier uit de periode 1920-1940.

Nadere typering van te beschermen waarden

De waardevolle hoofdkenmerken van het Wilhelminapark zijn de aanleg van waterpartij en wegenpatroon in laat-negentiende-eeuwse gemengde landschapsstijl, de homogeniteit in bouwstijl, maat en schaal van de begin-twintigste-eeuwse villabebouwing en de variatie in groenvoorziening. Het rijke architectuurbeeld heeft onder meer geleid tot het aanwijzen van een zestigtal beschermde gemeentelijke en drie potentiële rijksmonumenten.

De volgende aspecten zijn typerend:

- de stedenbouwkundige aanleg in laat-negentiende-eeuwse gemengde landschapsstijl naar ontwerp van tuinarchitect H. Copijn met als hoofdopzet een park met de Prins Hendriklaan als hoofdas en een aantal gebogen lanen;
- de in het park gelegen slingerende waterpartij met omringend groen, gedeeltelijk omzoomd door de witte villa's aan de Huydecoperweg;
- de op de scheidingen tussen voetpad en tuin geplaatste bomen en heesters en de laanbomen in de Prins Hendriklaan en Stationslaan;
- het goed bewaard gebleven vroeg-twintigste-eeuwse architectuurbeeld en de ensemblewaarde van de dicht naast elkaar gebouwde villa's (met kleine voor- en zijtuinen veelal nog voorzien van oorspronkelijk ijzeren hekwerk) in eclectische bouwtrant met deels neorenaissance, deels Jugendstilkenmerken; in het bijzonder onder meer de homogene villabebouwing aan de Vijverlaan en aan

- de Pauw van Wieldrechtlaan, alsmede een resterend stukje oorspronkelijke straatwandbebouwing aan de Slotlaan;
- het grote aantal individuele panden met architectuurhistorische waarde;
- het bijzondere ensemble van plantsoen met vijver en blokbebouwing aan het Bethaniëplein uit 1937 als een waardevolle uitbreiding van het villapark van Copijn.

Waardering

Het Wilhelminapark is een begin-twintigste-eeuws, besloten, stedelijk villapark in laat-negentiende-eeuwse gemengde landschapsstijl met goed bewaard gebleven structuur, architectonisch samenhangende bebouwing en karakteristieke gevarieerde groenvoorzieningen. Het is als voorbeeld van een villapark van algemeen belang vanwege de bijzondere cultuurhistorische, stedenbouwkundige en architectuurhistorische waarden.

Begrenzing beschermde stadsgezicht

Het beschermde stadsgezicht Wilhelminapark ligt aan de zuidoostzijde van de Slotlaan ter hoogte van de huidige kern van Zeist en wordt als volgt begrensd:

- de perceelsscheidingen achter de bebouwing van de Slotlaan tussen de 2de Hogeweg tot aan de bebouwing Slotlaan 304, gevolgd door de rooilijn van de Slotlaan betreffende de bebouwing Slotlaan 304 tot en met 320, alsmede de rooilijn van het Bethaniëplein;
- de haakse lijn vanaf het eindpunt van de Slotlaan achter de bebouwing van het Bethaniëplein, de perceelsgrenzen achter de bebouwing van de Pauw van Wieldrechtlaan 17 tot en met 29, gevolgd door de perceelsgrenzen achter de bebouwing van de Boslaan 1 tot en met 15, gevolgd door de middenas van de Boslaan;
- de middenas van de Prof. Lorentzlaan vanaf de Boslaan tot aan de Woudenbergseweg;
- de middenas van de Woudenbergseweg vanaf de Prof. Lorentzlaan, gevolgd door de perceelsgrenzen achter de bebouwing Woudenbergseweg 36 tot en met 6.

De begrenzing van het te beschermen gebied is aangegeven op kaartnummer MSP/23/10.

Rechtsgevolg

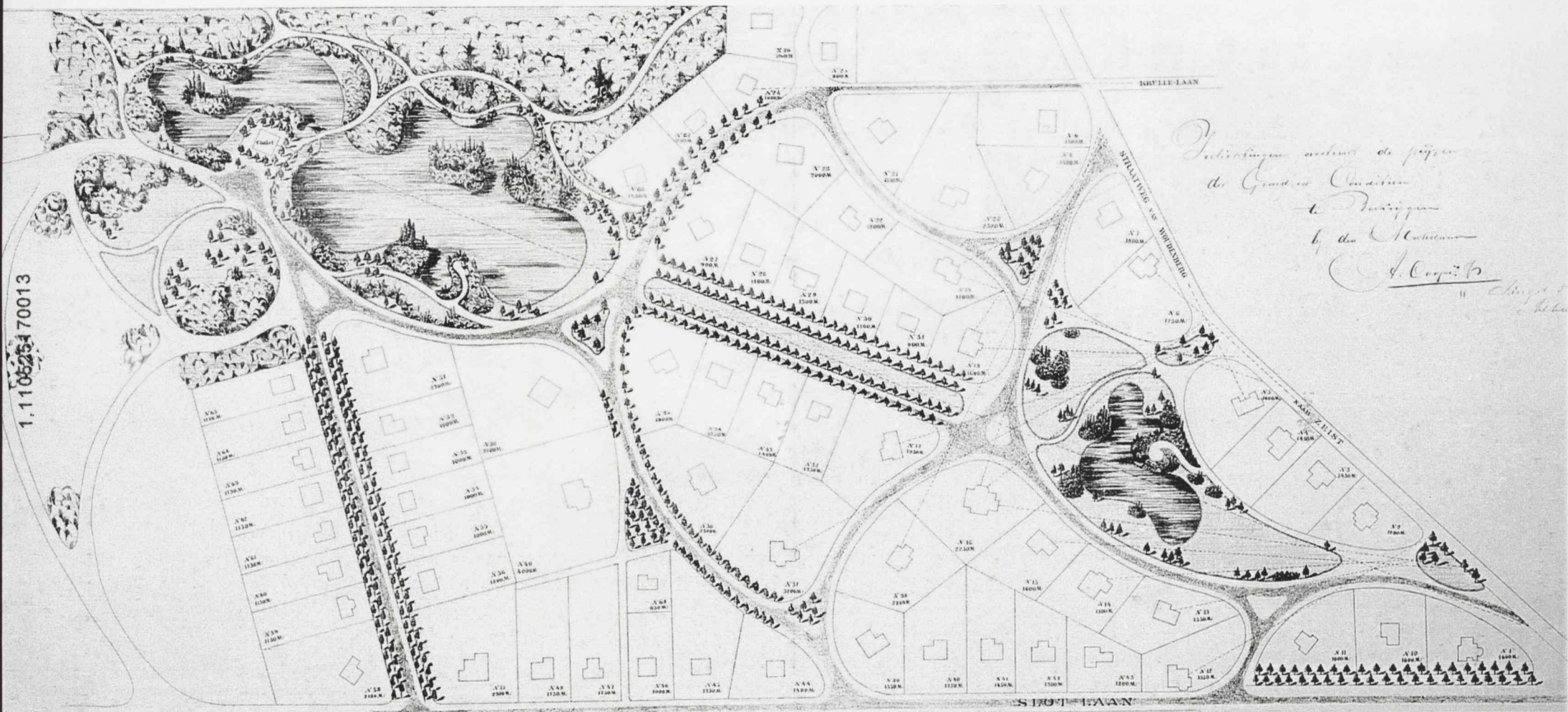
Ter effectuering van de bescherming van het aangewezen stadsgezicht dient ingevolge artikel 36 van de Monumentenwet 1988 een bestemmingsplan te worden vastgesteld. De toelichting op de aanwijzing als beschermd stadsgezicht kan daarbij, wat beschermingsbelang betreft, als uitgangspunt dienen. Doel van de aanwijzing is de karakteristieke, met de historische ontwikkeling samenhangende structuur en ruimtelijke kwaliteit van het gebied te onderkennen als zwaarwegend belang bij de verdere ontwikkelingen binnen het gebied. De aanwijzing beoogt op die wijze een basis te geven voor een ruimtelijke ontwikkeling die inspeelt op de aanwezige kwaliteiten, daarvan gebruik maakt en daarop voortbouwt.

Het te beschermen gebied Wilhelminapark maakt deel uit van het in voorbereiding zijnde bestemmingsplan De Schil (deelgebied 2). Dit plan heeft een sterk conserverende werking. Bekeken moet worden of het plan, al dan niet na aanpassingen, beschermend is in de zin van art. 36 van de Monumentenwet 1988.

Bronnen

Blijdenstijn R. Zeist, Groei en Bouw, deel: Patijnpark, Dorpskern en Wilhelminapark, Zeist 1984, p. 244-266.

Emmer, H. Het ontstaan van het Wilhelminapark. In: Bulletin van de Poll-Stichting 1975/1, p. 61-75.

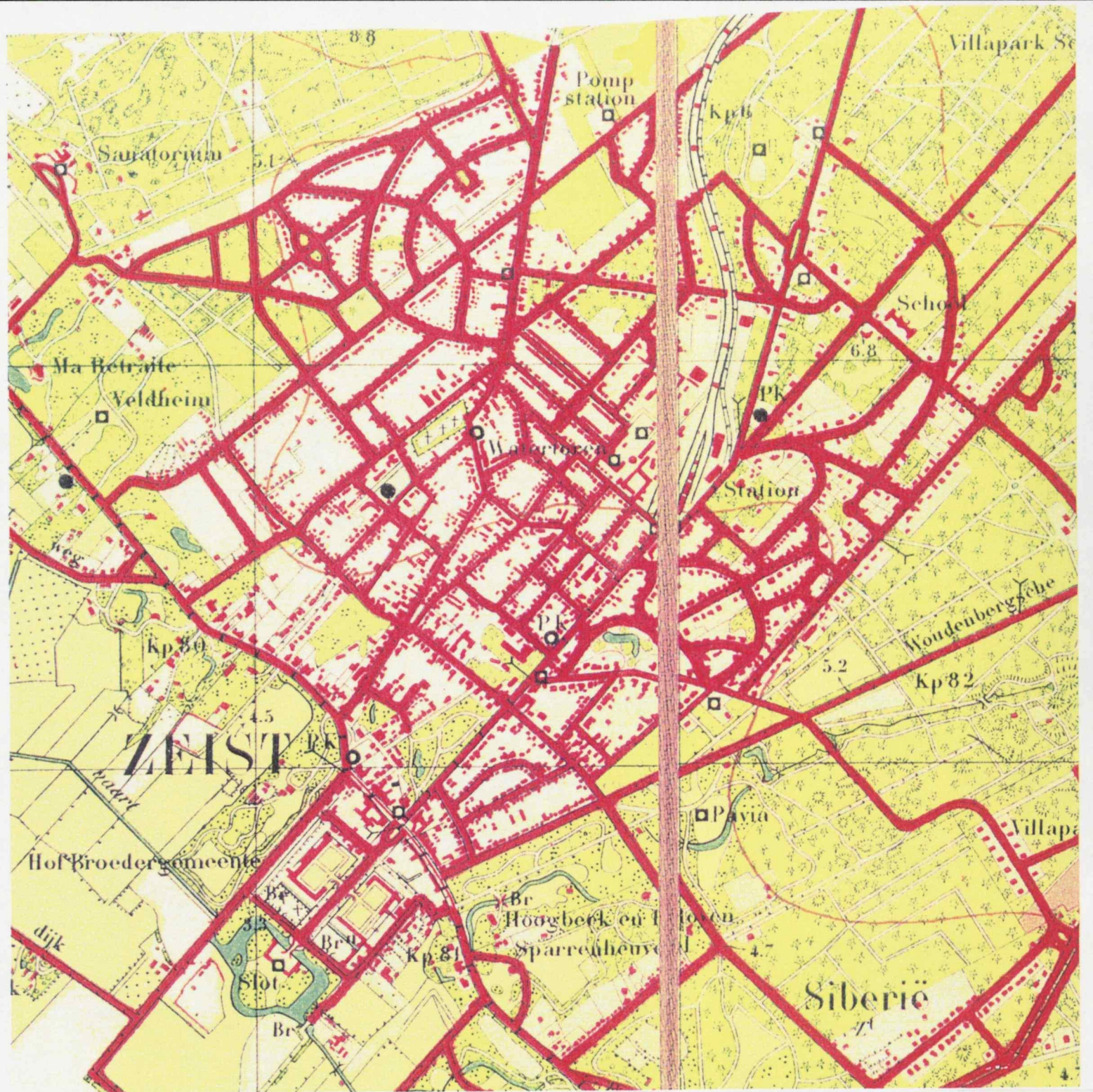
*Verkiezingen met uitslag de prijs
 de Goud en Zilveren
 te Brussel
 by de Architecten
 J. Coppijn*

VILLA-PARK in't Zeister Bosch

Ontwerp van H. COPPIJN Teek Architect (gebouwd 1880-1900)

KAART 2

1,110525170014

Toelichtende Kaarten

1. Topografische kaart Zeist en omstreken, ca. 1850
2. Ontwerp 'Villapark in 't Zeister Bosch', tuinarchitect H. Copijn, 1881. Afd. Speciale Collecties, Bibliotheek Landbouwwuniversiteit Wageningen
3. Topografische kaart Zeist, verkend 1927, uitgave 1932, nr. 446

Colofon

Uitgave van de Rijksdienst voor de Monumentenzorg, Zeist 1999

Onderzoek:

Provincie Utrecht, Dienst ruimte en groen, R. Blijdenstijn

Begrenzingskaart:

Kaart van gemeente Zeist, aangepast door studio Ineke van der Burg, Bilthoven

Foto omslag:

Zeist, het Wilhelminapark. Provincie Utrecht, Henk Bol 1996

Productie:

RDMZ/Ahrend, Zeist/Utrecht

1,110525170016